

OPINIÓ

Jordi Xuclà

Diputat al Congrés per Girona (CiU)

Ells no ho saben, però són semblants

Són nocions de primer curs de dret constitucional recordar les quatre funcions d'un parlament: fer lleis, controlar el govern, proposar iniciatives i idees d'impuls de l'acció del govern i aprovar i controlar el pressupost. Començo així perquè el que no és propi del bon parlamentarisme és fer focs d'artifici ni hauria de ser gaire ben valorada aquesta política de declaracions i contradeclements en les quals el periodisme acaba sent un mer transcriptor de frases sense comprovar la solidesa dels arguments que les sustenten o l'estultícia de l'inconsistent que les pronuncia.

Corren temps en què la política està sotmesa, en aparença, a un dur escrutini, i a una encara més ferotge crítica. Però els he de dir que jo em sento molt poc controlat i avaluat en el que realment són la meua feina i les meves responsabilitats. La meua feina és fer lleis bones, controlar el govern, proposar idees i estudiar el pressupost i fer un seguiment del seu grau de compliment i els

habituals escandalosos decalats entre allò pressupostat i allò realment gastat o executat. Tot això, però, no sembla que compti gaire. D'un costat i de l'altre, sembla que n'hi ha prou descarregant els fogots de la irritació regnant amb quatre frases pujades de to que deixen el personal descansat. La setmana passada el diputat socialista Àlex Sáez va qualificar la diputada popular Concepció Veray de "diputada invisible" (improvisació, humor negre, mala llet?, qui sap...). La diputada al·ludida va respondre ràpidament llançant a l'acusador els qualificatius de "frustrat i inútil". Tot plegat molt edificant. La congressista Veray és invisible en la seva tasca parlamentària? El legislador Sáez és inútil en el seu quefer parlamentari? Més enllà de la política pirotècnica, hi ha maneres de mesurar la veritat de les coses. A la web del Congrés cadascun dels ciutadans interessats pot verificar el treball de tots els parlamentaris. És cert que aquesta és una informació que, tot i se molt rellevant, és incom-

pleta. Hi manca una feina d'interpretació que en molts països realitzen centres de pensament polític, equips d'especialistes (*think tanks*) i també és indispensable la funció social dels mitjans de comunicació, últimament massa acostumats a la política de declaració sense comprovació.

He de dir que jo em sento molt poc controlat en el que realment és la meua feina

El diputat Sáez, exercint el seu rol d'oposició, tal vegada hauria de mirar pel retrovisor per tenir un atac de pudor i recordar que els governs del PSOE només van gastar el 21% del que van pressupostar per a les comarques gironines en els seus set anys de govern. Que van deixar abandonada l'N-II quan encara hi havia diners per desdobl-la a bon ritme i que no van resoldre els problemes d'una absurda aplicació de la llei de costes al litoral gironí. Ni van

escometre els camins de ronda ni els passeigs marítims. I van pagar indemnitzacions de més de 200 milions d'euros a l'empresa TP Ferro perquè el TAV no va arribar a Figueres l'any 2009. I no van traspassar l'aeroport de Girona segons allò pactat en la negociació de l'Estatut.

La diputada Veray, després de set mesos i mig de govern del PP, tal vegada hauria de reflexionar sobre la seva influència, perquè del desdoblament de l'N-II no en tenim notícia i el que tenen previst fer en els tres anys restants és poca cosa (Caldes-Maçanet) i s'ha d'actuar en els punts d'alta sinistralitat del nord (variant de Figueres). I s'ha de preguntar perquè la gran obra del TAV arribarà amb anys de retard –havia d'arribar el 2004 i arribarà el 2013!–, però també amb mesos de retard respecte a l'última data donada (2012) per una absurda aturada en sec de la licitació de l'estació de Girona. I s'haurà de preguntar si el pla d'estalvi i racionalització dels bens immobles de l'Estat també ha arribat a Gi-

rona, on l'Estat es gasta més d'un milió d'euros anuals en lloguer de seus de delegacions de ministeris buits de competències. I els només 150 mil euros destinats aquest any a tot el litoral gironí.

Els diputats Sáez i Veray se les diuen de l'alçada d'un campanar: "invisible, frustrat, inútil...". Però encara que no ho saben, tenen moltes experiències i penes per compartir. L'un i l'altre han patit en pròpia carn una vella pràctica al Madrid oficial: el toreig i el mareig del funcionari de torn del ministeri competent cap al diputat de "províncies" del partit del govern. "Els passen, nosaltres ens quedem i manegem els pressupostos com volem", màxima del cos i la crosta de Nuevos Ministerios. A l'un i l'altre els ha estat oferta la meua col·laboració que només és útil pels anys d'experiència i coneixements. Però l'un i l'altre han patit la síndrome del poder efímer: "Deixa, que això ho resol tot sol." El destí del govern és l'oposició i tot va avall, per dir-ho a la manera planiana. Mentrestant, Girona ha perdut uns anys que ara només podrem recuperar lentament. Ells no ho saben però, adjectius a banda, són semblants.